

Folketingets Svar paa den højtærede Ministers Spørgsmaal var i Virkeligheden: Nej, Rigsdagen vil ikke have med denne Sag at gøre. Og det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) havde fuldstændig Ret, da han ved første Behandling udtalte, at naar det var afgjort, var Sagen afgjort fra Rigsdagens Side. Og den højtærede Minister udtalte det samme ved første Behandling. Han sagde noget som, at han ikke kunde rose sig af den Modtagelse, hans Forslag havde faaet, og det forekom ham, at det stod lidt i Taage. Imidlertid, Forslaget blev ikke formelt afvist den Gang, det skulde prøves i et Udvalg, og Udvalget blev vistnok nedsat den 13. December — Datoen kan ikke være meget forkert, for første Behandling var den 12. December. I det første Udvalgs møde mødte Dr. Carl Jacobsen med Tilbudet fra sine Sønner og fra Carlsberg-Fonden. Det have vi saa siddet og ruget over fra 13. December til 27. Januar. Det er ikke saa kort, vi have ruget, og da der saa endelig kom en Unge ud af Ægget, syntes jeg ikke om den. I alt Fald synes jeg ikke om Flertallets Forslag. Flertallet siger nok — det sagde det ved første Behandling, det behøvede ikke at gentages —, at Rigsdagen er utilbøjelig til at fremme Lovforslaget, men det hele, Flertallet saa siger, er, at under de saaledes foreliggende Forhold er det unødvendigt at fortsætte Behandlingen af Lovforslaget. Ja, det er det virkelig, det har det været længe, og det har det været den hele Tid. Jeg kan ikke med min bedste Villie se, at der i Flertallets Paastand om Overgang til Dagsordenen ligger et Svar til Ministeren. Derfor har jeg ikke kunnet tiltræde den, jeg synes den er negativ, og Ministeren faar intet Svar. Mindretallets Forslag, det, der foreslaas af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og er tiltraadt af 3 andre ærede Medlemmer af Udvalget, havde været korrekt, hvis det havde været stillet, lige da Sagen havde været til første Behandling, og naar desuden denne første Behandling kun havde drejet sig om, hvorvidt Staten vilde overtage Udgifter ved Spirets Vedligeholdelse eller ikke. Men det drejede Udtalelserne sig den Gang ikke udelukkende om. Da bleve Dr. Carl Jacobsen og hans Offervillighed og alle hans Gaver dragne ind i Forhandlingen paa en næsten pompøs Maade, og det var ikke alene af Spirets Tilhængere, men ogsaa af dets Modstandere, der blev anslaaet ret højstemte Toner derom. Jeg kan ikke

nægte, at naar dette er draget saaledes frem her i Rigsdagen, finder jeg, at det er, jeg havde nær sagt: ikke Rigsdagen værdigt her at vedtage en Paastand om Overgang til Dagsordenen uden at nævne denne Mand, uden virkelig at give denne Mand en Anerkendelse i Udtalelsen. Derfor finder jeg, at Mindretallets Forslag har en Mangel. Og Flertallet har akkurat den samme Mangel. Det giver heller ikke Dr. Carl Jacobsen en Anerkendelse trods de højstemte Toner, der lød ved første Behandling. Jeg finder, vi ikke kunne gaa udenom den Sag, det vilde være urigtigt.

Saa skal jeg med nogle faa Ord tale mit eget Forslag. Jeg ser saadan paa Sagen, at i hvad vi saa gøre her i Rigsdagen, vil den Sag blive afgjort ved Ministerens Handlinger. Det vil i Virkeligheden være et Konduitespørgsmaal, der her er Tale om. Og naar Rigsdagen ikke vil bevilge Penge til Spiret, finder jeg det ret mærkeligt, om den vil tage Bestemmelse om, hvorvidt Københavns Indbyggere skulle have et Spir eller et Taarn paa Frue Kirke. Det synes jeg, Rigsdagen ikke skulde gøre, og det er det, jeg i mit Forslag om Overgang til Dagsordenen har søgt at udtrykke ganske jævnt og lige til. Jeg kan ikke se rettere, end at overfor den højtærede Minister er mit Forslag fuldstændig korrekt. Ministeren bliver stillet frit overfor Rigsdagen: naar Rigsdagen vedtager mit Forslag, kan den ikke rejse nogen Anke mod Ministeren, enten der bliver Spir, eller der ikke bliver Spir paa Frue Kirke. Og naar jeg i min Paastand har sagt: „interesserede her i Staden“, er det rimeligt. Jeg skal ikke henviser til Københavns Kommune, til Københavns Magistrat eller til nogen som helst her i Staden, det, mener jeg, er urigtigt, men at der her er Tale om en Sag, der særlig og rettelig vil finde sin Afgørelse ved interesserede her i Staden, kan jeg ikke lade være at mene. Jeg finder, at naar Rigsdagen ikke vil bevilge Penge til Spiret, skal den heller ikke optræde for eller imod. Og saa har jeg ogsaa foreslaet en Udtalelse om Dr. Carl Jacobsens Offervillighed. Jeg mener, han virkelig fortjener det af Rigsdagen, og det enten vi ere Venner eller Modstandere af Spiret. Denne Sag har faaet et underligt Forløb. Enhver synes jo bedst om sine, og naar jeg skulde karakterisere de 3 Paastande paa Overgang til Dagsordenen, maa jeg sige, at jeg tror, min er den, der er mindst uantagelig.